

Cjistlo 28.
12. julijs.

Pomhaj Bóh!

Létnik 24.
1914.

Sy-li spěwał,
Pilne dželał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócy
Napoj mócy
Lubosé ma;
Bóh pak swérny
Přez spař mérny
Čerstwosé da.

Njech ty spěwaš,
Swérnje dželaš
Wśedne dny;
Džen pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočn ty.

Z'nejebjes mana
Njech či khmana
Žiwnosé je;,
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokréw će!

F.

Sserbske njedželske lopjeno.

Wudawa žo kóždu žobotu w Ssmolerjez knihicjischczerne w Budyschinje a je tam sa schtwórlétmu pschedplatu 40 pj. dostacž.

5. njedžela po žvjatej Trojiz.

1. Pětra 3, 8—15.

Tara rjany, bohužel pak mało spěwaný, tež mnohim po bohatym hľubokim wopšijeczu níž abo níž dość snath khěrlusich (čzo. 631 naschich ſerb. spěw.) spěva: Tých kſcheczanow smutkowna wéra žo žwěczi, hdyz swonkach to žlónzo jich sparilo je. S tuteho khěrluscha by něchtóžkuli, kž do kſcheczanſta ničo njedžerži, žo mohl powuczież dacž, so w nim móz Boža teži, s njeho mohl pak tež tón abo tamny kſcheczan, kž je liwki abo jo býcz pocžina, abo kž je jeno po mjenje abo swucženym waschnju hřeče kſcheczanſki, jo spósnacž, kajki měk po pravym býcz, so by dopjelnik, kaj pižane steji: ja chzu cže žohnowacž a tý dýrbisich se žohnowanjom býcz. Abo njeje to něšto wulke: Čzi njemózni kſcheczenjo ſdžerža tých ludži, žu směrni, hdyz ropota połny žwět je, wobohacža druhich, hacž runje žu khudži, žu na žwěcze, ale jich myžl k njebju dže? Dženžniſche Bože ſłowo w podobnych ſyňkach dže, rěčzo nam wo tym, schto wérjazy, sprawny, žwěrny kſcheczan wſchitko dokonja.

Schto wopravdžity kſcheczan wſchitko dokonja?

- Wón móže 1) napschecžiwo bratram połny luboſcze,
- 2) napschecžiwo njeſcheczelam połny měra,
- 3) tež w týſchnosczi połny wježeloscze býcz.

Najpožledy pak budžežte wſchitzu jenakeje myžle mjes žobu. Ach, so by temu tak bylo: Jedyn narod mamy a

ja jeneho stejimy. Ale njepraji pſchiblōwo, se wſchědneho ſhonjenja wsate: Kétkož hľowow, telko myžlow? Haj, hörje hřeče: kajka roškora, nježmílnoscž, njeſcheczelnoséz, kajka ſwada je na žwěcze, najhörje pak, so tajke wězki ſamo w kſcheczanach naděndžes. Šsamo mjes domjažmi, žwójbnymi, mjes najblížschim pſcheczelſtvoom nimasch husto ducha luboſcze. Wěſo je wono a waschnje pola kóždeho člowjeka druhe, a my wérjazy pósnaſej w tym ſ kſhwalenjom kražnu mudroſež Božu. Pſchetož wſchitke ſtawý jeneho čěla njemóža ſamžnych darow a ſamžneje žlužby měcz. Ale schtož žo žada, to je to, so žo jako ſtawý jeneho čěla čuju. Luboſny budže to sa wſchitke čožky wobras stareje kſcheczanſkeje zyrkwe: ſhromadžiſny wérjazych běchu jene čělo a jena duscha. Ale kaj tehdy se spodžiwanjom: Haj, kaf maju žo mjes žobu tak lubo na přenich kſcheczanow, tak na dženžniſchich ſ wužměwanjom: haj, kaf žo mjes žobu wadža a torhaja, ſ porſtami pokasuja. Džiwasch žo, so je temu tak? Pſchecjenoséz luboſcze je jeno tam, hdžež je pſchecjenoséz wěry. Kaf móžemy jako bratsja luboſni býcz, hdyz žwojeho bratra řehryſtuša a žwojeho Boha jako Wótza njeſnajemy? kaf ſcjerplivi, hdyz jo njechamý naukuńczež wot teho, kž wſchitko, tež najhórsche, cžećpjesche? Tehorunja móže ſ wutrobu ſmilny a pſcheczelny jeno býcz, komuž žo dwojaka hnada dosta; schtož ſam ničo nima, njemóže druhim ničo dacž. Kéčecž, spěwacž wo luboſczi móža tež druzh, ale do ſkutka ſtajeja, wopokaſuja ju jeno wěrni, wopravdžicži kſcheczenjo. Abo schtoža je, kž ſa ſhubjenymi khodži, kž

šo po swojkej a snutsknej nusi s našim ludom sabjera? Lubu čitarjo, pschiwšmi jo ja wuczinenu wěz: Wot teho čaža hakle ſem, jako šo Jeſuſej ſylu we wóczkomaj ſybolachu nad nusi bratrow a ſotrow, je prawa luboſcz wotucziła; wot teho čaža ſem je hakle rěklo pola přenich kſchecžanow a dýrbjało tež rěkac̄ pola naš: Luboſcz Khrystuſowa na ſ temu pschihnuci. To je woprawdžite wérne kſchecžanstwo.

2. Kſchecžan dokonja pak hiſhče wjazy: napschecživo njeſchecželam je wón połny mera. Njeplacžce ſlōſcz ſe ſlōſczu, praji ſwj. Pětr. Kak czežka je tale pschiſtaſia! Pětr ſam, naſleho waschnja kaž wón běſche, je to naſhonil. O wjeczenje je ſlōdke! Kak ty mi, tak ja tebi, to je něſhto ſa pschinarodžene cžlowiske waschnje a byče. A tak husto ſo stanje, ſo je wróčzena ſlōſcz wjetſcha hac̄ přenja. Ach haj, wono je tak ſroshmliwe: na njeſchlačtony pjeník nježnadnu heju! Njeſaphyrish ſo njemalo, čitarwſhi abo ſklyſchawſhi wo tym a tamnym grawocživym njeſkutku, czežko nam wſchitkim padnje tu ſměrom wostacz. Po prawym mohli my pěknje ſměrom byče; pschetož prawo dýrbi prawo wostacz, to je nam zyle wěſte pola teho, kiz hréchi domaphta, pola teho, wo kotrymž ſteji pižane: Wjeczenje je moje, ja chzu ſaplacžie, praji tón ſenjes. Ale kaž husto je: my njemóžemy jo docžakac̄, my ſebi myſlimy: cžim předy a cžim krucžischo, cžim lepje. Woſebje jedyn ſtawczk naſcheho cžela je tu we wulkim ſtrasche: ſchtóž chze živjenje lubowac̄ a dobre dny widzie, tón pojimaj ſwój jaſyl, ſo by ſteho njerěčzał, a ſtwoju hubu, ſo by njeſludała. Mały woheńczk, ale ſajki leb móže wón ſapalic̄! Njeje ſo ſ nim hiſhče žadyn domjazy mér ſkaſyl docžista, žana njeſednota mjes ſuſodami na to waschnje naſtała? Njeſby ſam ſhonił, ſo jene ſlowo druhe da, a druhe bě naſferscho bóle ſelene hac̄ přenje? Hdže pak naſuſnje ſo něſhto hiſasche? Praschein my ſo ſwj. Pětra: njeſaplacžce ſlōſcz ſe ſlōſczu, wón rječnje, jo naſuſnyschi wot teho, kiz jemu jeno njepraji: ſydom krócz wodac̄ hiſhče njeſobaha, ale jemu tež raſnje doſcz rječny: Tyk ſwój mjecz do nôžnjow. Lubu čitarjo! Wém, ſo ſtwojeho Sbožnička ſnajesch, a duž ſo cze na ſwědominje praſham: By ſo czi to lubilo, by-li Jeſuſ Pětrej tehdý prajil: pschezo do předka, Pětrje, trjebaſ mječza, rubaj ſ nim a wurubaj mi pucz psches tute njeſchecželske cžrjodž? By to ſ zyla naſch Sbožničko bycž móhl, kiz by ſaſo ſwaril, hdž ſwarjeny bě? Ně, to runje won je tak psche wſchu měru kraſne, ſo Jeſuſ mječzi psched ſwojimi njeprawymi wobſkoržerjemi a ſudníkami, to je woprawdze býſke na nim: Wotcze, wodaſ jim! A duž prajimy tež my: Chzemylí jeho wucžobnizy, noscherjo jeho mjena, ſledžerjo ſa jeho stopami, ſudobja jeho ducha bycž, dha mamy jo tež poſafac̄: Njeplacžce ſlōſcz ſe ſlōſczu, abo tež: hladajcze mera a hończe ſa nim. Njeſerjazemu cžlowjekej je to njemóžna wěz, je ſa njeho pschecžek, kſchecžan jeno jo dokonja ſ mozu a hnadi teho, kiz njeſwucžeshe jeno, ale czerpjo a mrějo jo dopjelni: Lubujcze ſwojich njeſchecželov!

3. S najmjeňsha runje tak czežke: woprawdžith kſchecžan móže w tyſhnoſeži połny wjeſeloscze bycž. Hac̄ wy runje byſhče prawdoſcze dla czerpili, dha wſchak ſe ſbóžni, ſwj. Pětr rječnje. Hac̄ by ſo ſamo wot ſo roſynilo, bě Khrystuſ rěhdý prajil: Hdž ſwět waſ hidžili, dha wěſče, ſo ſu mje předy dýzli waſ hidžili, a ſaſo: ſuſli mje pschecžehali, budža waſ tež pschecžehac̄. O

wón poſbla tych ſwojich kaž wozh mjes wjelkow, wón jím pschiwola: Wž dyrbicze hanjeni bycž moje dla. So ſnjes a miſhtr njebe njewěrnoscž rěčzał, někotryžkuli jeho wucžobnikow starzych a nowych čažow je jo ſam na ſebi ſacžuł. Haj, tež nowych čažow, a ſchtó móže wjedzecž, ſchtó mamy wſchitko hiſhče wocžakowacž? Dženſka hižom njeje nicžo žadne, ſo ſo ſwěrnemu ſemſherjej ſměja, na wſchě móžne waschnje móžech hanjerſki hlož ſklyſhcež: Hdže je nětko wasch Bóh? Džiwamy ſo? ſswj. Pětr na druhim měſeče praji: njech ſo wam njeſda zuſa wěz bycž to horjo, a jeho a naſch ſenjes wucži: Dokelž wot ſwěta njeſcze, tehodla hidži waſ tón ſwět. Njeje to kaž kſhwalba ſa naš? Směrom praju: My dyrbimy poſafacž móz, ſo něſhto ſnježemy w Jeſuſowej ſlužbje, w ſlēdženju ſa nim: Sly wojał, kiz njewojuje, hdž wſchſchi ſam do bitwy dž. Nawoſak: njeſwježeli ſo ſprawný wojał, hdž wſchſcheho wóczko ſe ſpodobanjom na ſo hladaze cžuje? To wſchak by jara tunjo a lohko bylo ſ kſchecžianom bycž, bychmyli bjeſe wſchego napinanja Božeho kraſtwa dželomni bycž mohli. Ale ně džakowanu Bohu: ſeníkow, ſtruchlych, czerpjerjow a dýrbje-li bycž ranow ſo bojažych njemóže naſch ſbožničko trjebacž. Vjes džiwa, ſo runje wopřani ſuđo dženſka tak bory ſadweluſa. Kſchecženjo wěrni, njeſrunajmy ſo jím! ſſerbjio woſebje rad ſpěwaja: Bóh je ſ nami, wjedze naš. Woſtaúmy pschi tym a dobyče budže naſche, naſche tež w druhich czerpjenjach, kotrež na naš pschiſtu, w khoroszach, njeſbožach atd. ſſwět ſkliwi a žaloszci, kſchecžan pak je ſtroſhny: Je Bóh na mojej ſtronje, dha je mi pomhane. Abo by ty hdž žaneho njeſwěrjazeho ſejerpliweho, tež w ſrudobje wjeſeſeho widžil? Ale wěrjazeho khorohu by widžil, na kotrehož woblicžu ſo ſnuteſky mér poſafa, haj tež mrějazeho by widžil, kiz bě wěrjazy kſchecžan a domoj džesche ſ podobnym ſacžuežom a ſhoniſenjom: wón poſlada horje ſ njebožam a wuſlada kraſnoſež Božu (Iap. ſl. 7, 55). Haj, Pawoł ma prawje: Tačo czi ſrudni, ale ſbždy cžaſ wježeli.

Schtó kſchecžan wſchitko dokonja! Sa njeho njerěka jeno: Pola Boha njeje žana wěz njemóžna, ale tež, a Boh ſuſ ſenjes pomhaj nam ſ hnady ſ temu: Ta ſamóžu wſchitko psches teho, kotryž mje mózneho cžini, psches Khrystuſa.

Hamjení.

M. w B.

Šwjatý nadawc kſchecžana.

(1. Tim. 6, 11.)

O Božo, daj, ſo po tebi
Ja ſ zhej dusku žadam
A na ſwoj nadawc njebožiſſi
Zow njeſchecžajne hladam;
Spožez moži mi, ſo wutroba
Sso ſwětnym ſubkam njeſpodda,
Kiz jeno duski ſchłodža.

Daj honicz mi ſa prawdoſcžu,
To ſchat je pschony, kraſny;
S nim ſwoje brachi wodžeu,
Hdž ſotewri dom kraſny
Mi jumu hnada njebožka
A duska, Khrysta njewiesta,
Tam ſbžne manna ſłodži.

Njech bohabojoſež, pobožnoſež
Mje ſvjate pucže wodži;
Daj žiwej wérje we mni roſež,
Twój Duch njech mi ju płodži
Pſches hórkę ſyłsh pokutę,
Hdyž k tebi wołam we nuſy:
Smil nade mnu ſo, Božo!

A ſ wérę płomjo luboſež
Njech k njebju horje ſapa,
Hacž dóndu k wótznej wutrobje,
Kíž ſa naſ wſchitlích ſlapa.
Se ſczepliwoſežu, czichofežu
Tež bratram, ſotram luboſež wſchu
Chzu w dobrzych ſlutkach ſvjecžicž.

Haj, wéra, luboſež, nadžija,
To ſu te hwéſdy jaſne,
Kíž mrok a czémnoſež pſchecžiſchča
A ſwétla pucže czaſne;
Tich pruhi njech mje pſchewodža,
Hdyž junu póndu do njebia
Pſches Chrysta krej a prawdoſež!

K. A. Fiedler.

ſchescžijanska luboſež.

Moja njebočicžka macž, powjeda k. duchowny Funka, warjeſche dwójzby ſa thđeniu wulki ſtok polny poliwki ſa khorych a wona to jara derje roſymiesche; ale wona tež thch khorych ſamych, ſa koſtchých warjeſche, ſnajesche a bě we ſvjathm piſmje w domach. Hdyž by wona tu poliwku warila, dyrbjachm mje hólzy wokolo wóhnischča ſtač a potom rěkaſche: „Pětrje, ſedžbuſ! Starej Míkelžy, kíž w tej a tej khězi 3 ſchody wykoſlo bydli, njebeſch tutón hornz ſ poliwku a jej pſchi tým praſiſh: Macž waž dawa poſtrowicž, a ja dyrbu wam praſiſh: „Schtó ružiſh ſo, moja duscha, a kíž tak njeſpoloſna we mni? Čakaj na Boha; pſchetož ja budu ſo jemu hiſheže džakowacž, ſo wón mojeho woblicža pomož a mój Boh je.“ Taſke ſłowo naſ macž potom pſchi warjenju narucži, my paſ mějachm ſ teho niž jeno tón wuzitk, ſo na taſke waschnje wjele rjanyh ſchtucžkow na wobſtajne do pomjatka naruſtýchym, ale tón hiſheže wjele wjetſhi wuzitk, ſo móz Božeho ſłowa nad czlowíſkej wutrobu ſahe ſhonichm. Kák móža starschi tola ſwoje džecži ſahe wuzicž, bližiſteho lubowacž, jemu ſlužicž a pomhač a we tym ſbože ſiwiſenja pytač!

• Sswětny duch a Boži Duch.

Bur, kíž běſche hacž do wózomdžeſateho lěta bohabrějet był a nětko na wódnizu khory ležesche, da mje ſawolacž, ſnaty duchowny powjeda, a mje proſchesche, Božu ſmilnoſež ſa njeho wuproſkycž. Ža jemu praſach, ſo njeby tola žaneho ſtracha pſched ſmjercožu měl. Wſchaf žadny Boh njeje, ſchtož je wón tak a tak hufio wubkruczoval. Duž wón ſe žałoſnym hloſom ſawoła: „Boh je, nětk w ſmjercoži to cžuju, nětk to wém.“ Ža jemu Boha w jeho prawdoſeži a ſvjatoſeži pſchipowjedach, ale tež w jeho hnadle a ſmilnoſeži. Wospjet myſlach, ſo mohl wón hiſheže k poſucze pſchilicž; poſlednje ſłowo teho muža paſ bě: Schto budže moje woły pizowacž, hdyž tu ja wojož njebudu? To je kónz njevěry.

Knač, poſdžiſho duchowny w Barlinje, běſche na jenym předowanju poſkaſał, kák my, ſo bychm wěricž a ſbóžni bhež mohl, ſvjateho Ducha trjebam, a potom praschenje ſtajíš: Seže dha wj hižom ſ nalezenjom wo ſvjateho Ducha proſyli? To burej

pſches wutrobu džesche, kíž běſche hewač najporjadniſchi člowieſ w zyłej wſy był — a wón dyrbjesché pſchi ſebi ſ czechia wuſnacž: To hiſheže ženje cžiniš njeſbym, a wón ſebi pſchedewſa, to hiſheže tón ſam ſjeczor cžinicž. Wón ſo poſlaſny. Alle jemu bu tak ſtyſkno, ſo ſtanyschi do jſtovu džesche. Ma druhí dzeń do města jědže. Žako je ſam w ſeklach a ſa ſwojim ſiwiſenjem myſli, wón wſchelakorh hréch namaka a ſaſo pócžne wo ſvjateho Ducha proſycež.

Wón k duchownemu pſchiindže. Se ſyłſami ſaſtupi. „Schtó dha plakacže?“ ſo Knač praſha a ſa wotmoſwjenje dosta: „„Mojich hréchow je telko.““ Duž ſo duchowny w njeboſkej wjeſzelosći ſawjeſeli. „„Ach,““ tón poſutny rjeſny, „„wý ſo tak wjeſzelicže, a ja ſe ſtyſkom njevěm hđe.““

„Njeſyrbjaſ ja ſo wjeſzelicže?“ Knač ſnapſhеcžiwi, „dokelž je w njeboſkach wjeſhele nad hréchnikom, kíž poſutu cžini? Hlejež, mój pſchecželo, nětk macže jenož wěricž, ſo je Jeſuſ Chrystuſ, wěrny Boh a člowieſ, Waž khudeho, ſhubjeneho a ſatamaneho člowieka wumohł wot wſchitlích hréchow, wot ſmjercož a wot čertowſkeje mozy, a potom ſeže ſbóžny. Modlmoj ſo, ſo by ſvjath Duchs, kíž je poſutu we Waschej wutrobie ſbudžiſ, nětk tež wěru ſpožciſ.“ A wonaj ſo w hromadže módleshtaj.

Žako Knač bližſchu nježelu ſchijowanego ſbóžnika wbohim hréchnikam na předowanju pſched woči molowaſche, duž tón Kneſes temule mužeſ k ſiwiſe dopomha, ſotruž je wón potom hacž do wjſkokeje staroby wopokaſał a wobtivjerdžiſ ſ wjele dobrymi ſlutkami ſe khwalbje teho Kneſa.

M. w M.

Evangelion mjes ſſlowjanami.

Spiša ſarat ſchwjela w Deſchne.

3. ſſlowjenojo.

¶ ſſerbo-krorvatam ſo pſchihamka we wjeſzoru narod ſſlowjenow abo ſſlowinow. Tich je na poſdra milijona, a woni bydla w awſtrifich ſtronach Schtyrſkeje, ſcorutanskeje, ſrajinje, pſchimorju. Snate město Tréſt (Triest) je pſches poſozu ſlojenske.

Hižom ſahe roſjchéri ſo mjes ſſlowjenami křeſcžijanstwo; woſko lěta 870 předowaſche jim tež Method, tónžam, kíž ſe ſvjatym bratrom Cyrillum Volharam a Čecham Chrystuſowu wuežbu pſchipowjedasche. Lutherowa reformazija namaka w tutym ſudu ſiwiwo wothlóž. Primosch Trubař, ſ wopředka katholſki měſchnič (rodžený 1508), předowaſche pſchecžiwo wopacžným waschnjam zyrkwe. Ludi jemu pſchipadny. Bamžove knjeſtvo podkvežowaſche duchow, turkowske knjeſtvo hrožesche czelu, potajſim ſ radoſežu pſchijimachu předowanje ſwobody. Trubař bu wotkaſdeny, ale měſchězanſka rada w Lublanju (Laibach) poſficiž jemu druhu zyrkej, hdjež móžesche někotry cžaſ ſ dobrým wuſpěchom předowacž. Dokho to njetrajeſche, dha wjſchnoſež jeho wotehna. Würtembergſki wójwoda wſa jeho horje a da jemu ſaru w Rotenburgu a we Derendingenje, hdjež wón 1586 wumrje. Tudy ſapocža Trubař plodnu džekawoſež ſa ſwój ſud. We lěče 1550 wuda Lutherowý mały katechiſmuſ w ſlowjenskej rěži, 1567 ſpěvařſke knihy, potom nowý ſakon atd. Saſorjeny pomožnik běſche jemu baron Hans Ugnad von Sonnegg, kíž běſche doſhe lěta pſchecžiwo Turkam wojoval a potom tež we Würtembergſkej ſhov ſamakaſ. Wón ſtaji wſchitke ſwoje mozy a pjenjesh do tuteje ſlužby a namořwjeſche druhich ſemjanow, ſo bychu jeho dželko podpjerali. S tajkim naſta rjana ſlowjenska evangelska literatura, kotaž běſche ſ dobovem tež ſa khorvatſki narod poſtajena, pſchetož tej dwě njeboſkej tak roſdželenej kaž nětko. Wueženi mužojo džekachu ſ Trubarjom hromadže, mjes kothymiz ſu najwozobniſchi Sebastian Kral, Szépan Konſul,

Jurij Dalmatin, Adam Bohoricz, Jurij Šurashicz, Gregor Blahowicz, Matej Blažic. Požlednišči je se svojim knjižnim imenom Flacius Illiricus we žirkviných stavishnach snath. Wón je wobščerne knihy napišal, kotrež su pod titulom „Magdeburger Centurien“ žórlo stavishnow. Sajmarwe je, so Trubař a jeho pschezelje ſebi na wobročenje Turkow myſlachu. Gregor Blahowicz piſe 1563: „Hdy bychmy církevě řečenju doftali, dha bych ja chýl turkowskemu křezorej knižki církevě řeč, kaf ſu wot spocžatka ſweta všecky profetojo ſvětovali a predovali, ſo je Kněz Kristus Boží Syn. Mahomed je Turku ſawjedl a tamž zde křesťanstwo. My chýli Turku wobročie, hdy bychmy pomozíkow a knihy měli.“

Kaž nalétné květky ſpadaju, hdyž mrbs na nje pſchiindže, kaf ſnicžesche ſo evangelske hibanje mjes ſekulenami pſches Jeſuitow. Knihy buchu ſpalene, předarjo woteknací; ſchtóž njechaſche evangelsku wěru wotpřižahac, dyrbjeſche do wukraja čeknyc. Sa někotre lěta bu evangelska wěra wukorjenjena hac̄ na požlednjeho muža. Lud, kif běſche pſches reformaziju ſbudzeny k duchownem ſiženju, ſapadny ſaſo do duchowneje womorū a ſhiny we kóždym naſtupanju.

Wjeli cíeknjeňzow namaka ſchow we Wuherſkej, hdyž je ſo na 20,000 evangelskich ſekulenow hac̄ na dženžniſchi džen ſdžeržalo. Tuthm je w lécje 1771 duchowny Schečepan Kuſmice ſaſo nowy ſakon do jich rěče pſchelozil. Potajkim běſche tehdyn Trubarjow pſchelozk zde njeſnat. Tedyne ekſemplar tuteho Kuſmice ſiženweho noweho testamenta ſhim něhdy na Kroczebuſkim gymnaſiju naſeſchoł, to je ſnamjo, ſo my njeſkym tu přeni, kif ſo wo evangelskich ſekulenow ſajimua. Tutoň Wuherſki džel ſekulenow ſo ſ možu pſchemadžarskeži. Předowanje ſtava ſo jenož hyskeze we wóžom wožadach w ſkowjenſkej rěči, knihy ſo ſ zylia wjazy nječiſkeža. Někotre evangelske ſkowjenſke wožady ſu tež we Korutanskej, kotrež ſo paſ pſcheněměuju. Mjes druhimi ſekulenami je lědy 50 evangelskich. Ale tež tam ſu wěrjazý bratřia evangelisaziju ſapocželi.

W Lublanju ſtutkuje jako jenicki evangelski předar mjes ſekulenami Anton Chraſka, rodžený Čech. Na namořvjenje britiskeho bibliſkeho towarzſta je wón ſtarý ſakon do něčiſkeje tamneje rěče pſchelozil a nowy ſakon porjedzil; woboje ſo někto ežiſkeži. Tež wudawa kn. Chraſka wot 1905 male evangelske ſkopjenko „Blagověſtnik“, kotrež ſo we 1500 exemplarach roſſchérja.

„Mrtvi se vračajo (morwi so wróća)“ piſe Fran Kleſhic, ſkowjenſki wótežin. Njech tute jeho ſkovo je ſwěſzowanje na jaſný pſchichod evangelijskem tuthm ludom!

Wſchelake ſ bliska a ſ daloka.

S Budyschinla. Tu ſo ſwječesche 7. julijsa ſwjedžen ſwonkovneho mižionſta. To běſche woprawdžit ſwjedžen. ſswjata radoſež wyskaſche po zykej wožadze. Mlodžina, wojerſke towarzſto a wožnjowa wobora ſo ſ khorhojem do cžaha ſetupachu, wjeli hoſeži ſe ſužodnych wožadow pſchikhvata, nahladna liežba k. duchownych ſo naúdže. Pyschny Boží dom běſche na woběmaj ſemſchenjomaj polných nutných požlučharjow, kotsiž jako jeho najrjeňſha, žiwa pycha wožrjedz njeſneho džela ſyňových žnjow ſebi wſacž njeſach, w duchu ſo dowjescz dacž na žnjowe polo tam woňach w pohanskim kraju. Na ſerbſkim ſemſchenju předowasche knies Ráda, farař we Schprejzach; po Fil. 4, 6 wón nam wukladowasche, kotre staroscze ma ſwjate mižionſto a kaf móžemy tute staroscze pſchewinę, mjenujž pſches džakowanje a a modlitwu. Na němſkim předowasche knies farař Rěšbar ſ Dubna

pola Draždjan, ſyn předawſcheho Budyschinſkeho farařa; po Mat. 28, 18—20 wón nam roſestaja, kaf teho knjeſa Jeſuſowa požlednja wola nas wucži, ſchtó ſu czi mižionský dželacžerjo, ſchtó je tón mižionski nadawk a ſchtó je tón mižionski wuſpeč. Woběmaj k. předarjomaj ſklaſha ſa jeju ſiwe, wutroby hnijaze ſkowa najhoržyſchi džak wſchitlich ſemſcherjow. Samodnu wožtarnu ſklužbu džeržesche na ſerbſkim k. farař Matek Bartſki, na němſkim k. primarius Häbler ſ Budyschina. Na kónzu wobeju ſemſchenjow k. farař Mroſa k. Hrodžežanski ſ rjanymi ſkowami naž dopomni, kaf njeſne je ſwjate mižionſto ſa křeſčjanow, dokelž maju duchownej nufy pohanow wotpomhac, a ſa pohanow, ſo bychu jako křeſčijenjo pod křižom ſbōžne wumrječ mohli; wón dale dopomni na to, kafke žohnowanje je naſche ſerbſke mižionske towarzſto wuſhyvalo ſa přenje 50 lét ſwojeho wožtacža. Kollektiv ſo naſběra 343 hr., ſchtóž je wjeli ſa tule nimale najmjeňſhu mjes ſerbſkimi wožadami, kif ſicži někto pſches ſchtyri ſta duschow. Vóh ſdžerž jeje wutrobu a ruku wotewrjenu ſa ſwjate mižionſto!

K—n.

— Póželnik knihowneho towarzſta ſa naſchu ſakſku ſerbſku Lužizu kholži někto w naſchich wožadach. Wón pſchinjeſe nowu rjanu knihu knjeſa farařa em. ſsykory w Biskopizach: „Wobrafy ſe ſaúdžených čaſow a ſ naſchich dnjow.“ Knika je natvarjaza a ſajimawa. To ſjewi nam hžom to wopſchijecže: 1. Kajki muž bě něhdy naſch luby Luther? 2. Kaf je něhdy w Lutherowym čaſu ſ hlowu křeſčijanskeje žirkwe ſtało? 3. Wo ſaklenju; 4. Biskop Benno; 5. ſſebje-žamch-ſchwíkarjo; 6. ſſwječzata a ſwjate wobrafy; 7. Hlukhe wopřeſkli; 8. Wobrafy ſe ſwjenja žónſkich w Izraelu, a) jich bydla, b) jich dželo, c) jich pycha; 9. Hdyž a kaf ſy ſwoju wonduſchu nježelu pſchecžini? 10. ſ wožwječených městow, a) Wariburk a Marburk, b) Amönaburk, Fulda, Gießen, c) Ma ſw. Kochuſowym ſwjedženju; 11. Kotry a kajki křeſčiſk ſebi najradſho pſchispěwjeſh? Naſchi ſobuſtawu ſu knihu ſa ſwój lětny pſchinoſch kofstanu. Wějo móža ſebi ju tež nježobuſtawu ſupicž, ale lepje a ſkladniſho je, hdyž ſo jako ſobuſtawu pola póželnika ſapižacž dadža. Woni doſtanu ſa ſwój lětny pſchinoſch knihu a wysche teho bibliſki puežník. Sa roſdželenje bibliſkeho puežníka, kotrež ſobuſtawu darmo doſtanu, my ſ dobovem pſchi tutej ſkladnoſci ſknesow duchownych na to ſedžbliwych cžinimy, ſo njebudža ſo jím na dalsche hody kóžde lěto nowe ſapižy ſobuſtawow knihowneho towarzſta pſchipóžlacž, ale ſo budže jím póželnik po pſchelhodženju kóždeje wožady wosjetwicž, kafke pſheměnjenje je ſo mjes ſobuſtawow knihowneho towarzſta ſtało, ſo móhli ſebi to we ſwojich dotalnych ſapiſkach ſobuſtawow naſpomnicž. — ſ nowa na to ſpominamy, ſo knihowne towarzſto noweho póželnika ſa pruſku ſerbſku Lužizu trjeba a ſo pſchedžyda knihowneho towarzſta, knjeſ ſarař Gölc w Rakezach, prožy, ſo chýli ſo tajž knježa ſamolwicž, kotsiž bych ſwólniwi byli, póželſto knihowneho towarzſta ſa pruſku ſerbſku Lužizu na ſo wſacž. Tež doſtalny póželnik k. ſſwětoſch móže roſjaſmjenje dacž, kafke je ſkutkoſwanje póželnikow a ſelko čaſha ſebi něhdež žada.

Porjedženje: W tydženjach cžiſle ma w 4. wožtawku druheje ſtrony w 5. rynčku taſle rěkaž: Hdyž hordofcž a nadufoſcž, ſwonkovnoſcž a ſwjerſhnoſcž ſo roſpſchecžeraju atd.

„Pomhař Bóh“ njeje jenož pola knjesow duchownych, ale je tež we wſchěch pſchedařinjach „Sſerh. Nowin“ na wſach a w Budyschinje doſtacž.